

Arrest

nr. 274 661 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 december 2009 een eerste verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 juni 2013 wordt aan verzoeker

een verblijfsrecht toegekend, op basis waarvan hij in het bezit wordt gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt verlengd tot en met 2 september 2017.

Verzoeker was van 4 juni 2013 tot en met 2 juni 2017 eveneens in het bezit van een arbeidskaart B.

Op 24 april 2018 wordt verzoekers aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart geweigerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Deze beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekster verklaart België binnen te zijn gekomen in 2014.

Verzoeker en verzoekster zijn bij volmacht gehuwd overeenkomstig het Marokkaans recht op 31 december 2015, terwijl beiden in België verbleven.

Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: H. B., geboren te Spanje op (...) 2019 en S. B., geboren te België op (...) 2020.

Op 27 november 2020 dienen verzoekers in eigen naam en in naam van hun minderjarige zoon H. B. een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 maart 2022.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2020 werd ingediend en op data van 18.08.2021 en 05.10.2021 werd geactualiseerd door :

B. (...), I. (...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...) 1975

S. (...), S. (...) (RR. (...))

Geboren op (...) 1984

Wettelijke vertegenwoordigers van:

B. (...), S. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...) 2020

B. (...), H. (...) (geen RR.)

Geboren te Bilbao op (...) 2019

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 15.12.2009 een aanvraag 9bis indient, die positief afgesloten wordt op 10.06.2013 en op basis waarvan hij in het bezit wordt gesteld van een A-kaart op 05.07.2013. Betrokkene zal tot 02.09.2017 in het bezit van een A-kaart blijven. Op 24.04.2018 wordt zijn aanvraag tot verlenging echter geweigerd, beslissing die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 02.05.2018. Huidige aanvraag 9bis is de eerste procedure die door mevrouw wordt ingediend.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat mijnheer zijn verblijfsrecht is verloren door redenen buiten zijn wil of gedrag om. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf tijdelijk was en gebonden aan strenge voorwaarden inzake tewerkstelling. Betrokkene was zeer goed op de hoogte van deze voorwaarden aangezien hij reeds eerder verlengingen van zijn verblijfskaart had bekomen. Het was de verantwoordelijkheid van betrokkene om te voldoen aan de gestelde verlengingsvoorwaarden. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zijn verblijfsrecht zou verliezen indien hij niet zou voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Zijn aanvraag tot verlenging werd op 24.04.2018 geweigerd omdat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden. Uit de beslissing dd.24.04.2018 van de dienst lang verblijf blijkt namelijk dat hij geen arbeidskaart B voorlegde noch bewijzen van tewerkstelling in het voorbije Jaar. Betrokkene diende geen beroep in tegen beslissing tot weigering van verlenging van zijn verblijfskaart. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de zwangerschap van mevrouw. Echter, mevrouw is reeds op 26.12.2020 bevallen van haar zoon S. (...), die momenteel reeds één jaar oud is. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig meer beroepen op haar zwangerschap.

Betrokkenen beroepen zich op de jonge leeftijd van hun kinderen waardoor zij niet zouden kunnen reizen. Echter, we stellen vast dat hun jongste zoon één jaar oud is en hun oudste zoon binnenkort drie jaar wordt. Betrokkenen leggen geen enkel stuk voor waaruit moet blijken dat één van hun kinderen niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen niet kunnen terugkeren naar Marokko omdat hun ouders daar al jaren niet meer geweest zijn en er nog slechts geringe sociale en culturele banden mee zouden onderhouden. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko hun scholing niet zouden kunnen opstarten (hun kinderen hebben de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt). Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben Immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 28 jaar voor mijnheer en ruim 30 jaar voor mevrouw in Marokko en hun verblijf in België, hun Integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen zoals vervat in artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 22 van de Belgische grondwet. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van

herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013). De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat deze bepaling, die onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Pari. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Pari. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RW, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zou worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Allereerst merken we op dat hun kinderen nog zeer jong zijn, namelijk één jaar en bijna drie jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren hun ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Hun kinderen hebben de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt en kunnen aldus (eventueel) hun verplichte scholing opstarten in Marokko. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Met betrekking tot hun kinderen leggen betrokkenen enkel het inschrijvingsbewijs voor de kleuterschool van hun oudste zoon voor. Betrokkenen tonen aldus op geen enkele wijze aan dat hun kinderen hier, buiten hun kerngezin, hechte banden opbouwden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Marokko. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM dat, volgens betrokkenen, als doel heeft het vertrouwde netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit. Zij wijzen erop dat zij een persoonlijk en sociaal netwerk rond zich heen verzameld zouden hebben dat bepalend is voor hun huidige sociale en culturele Identiteit. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. Betrokkenen wijzen er wel op dat er familieleden van hen in Spanje zouden verblijven. De bestaande gezinseenheid blijft aldus volledig behouden, aangezien geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt en zij allen de Marokkaanse nationaliteit hebben en dus samen kunnen terugkeren naar Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale en culturele banden en die van hun kinderen geen bewijzen voorleggen. Betrokkenen leggen slechts één attest van

gekendheid voor van de huisarts van mevrouw (die zich enkel uitspreekt over mevrouw) maar verder blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat betrokkenen hier een sociaal netwerk opbouwden. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier (mijnheer kende slechts vier jaar legaal verblijf op een periode van 17 jaar), is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen familieleden hebben die in Europa (meer bepaald in Spanje) verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in Europa ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijzen betrokkenen de familiebanden niet. Het louter voorleggen van de identiteitskaarten van de personen waarop men zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkenen beroepen zich op medische elementen in hoofde van mevrouw. Omwille van de continuïteit van de medische zorgen zou deze aandoening verder moeten worden opgevolgd in België. Ter staving hiervan leggen ze volgende stukken voor: twee verslagen medische beeldvorming dd. 02.09.2014 opgesteld door dr. F. (...) en dr. D. (...), twee kinesitherapievoorschriften, verschillende afspraakbewijzen kinesitherapie in 2014, 2015 en 2018 en een attest dd. 09.11.2015 opgesteld door dr. M. (...). Echter, uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden. Evenmin blijkt uit deze attesten dat een kinesitherapeutische behandeling niet mogelijk is in Marokko. Betrokkene toont dit ook niet anderszins aan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de verklaringen van oud-staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dhr. Theo Francken en wijzen er op dat dit beleid niet formeel werd gewijzigd en in de praktijk werd voorgezet door minister Maggie De Block. Allereerst wijzen we er op dat noch dhr. Francken noch mevrouw De Block nog enige bevoegdheid heeft inzake Asiel en Migratie. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op hun uitspraken of op hun beleid. Bovendien konden verzoekende partijen in geen geval aan de verklaringen van de voormalige staatssecretaris enige rechtmatige verwachting ontleen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke omstandigheden dan buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RW, arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en dat er geen sprake is van criminele feiten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Mevrouw haalt aan dat zij hier graag hogere studies zou aanvatten die in de lijn liggen van haar Marokkaanse universitair diploma. Echter, deze wens verantwoord niet dat huidige aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hier hogere studies aan te vatten.

Het feit dat mijnheer hier tewerkgesteld was, dat hij over drie jaar beroepservaring beschikt en dus onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze tewerkstelling was namelijk de hoofdvoorwaarde voor zijn verblijfsvergunning die hij bekam op 10.06.2013. Echter, zijn laatste A-kaart was geldig tot 02.09.2017 waardoor de officiële toestemming om betaalde arbeid op het Belgische grondgebied te verrichten verviel op 03.09.2017. Indien betrokkene of zijn echtgenote een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid, waarbij ze benadrukken dat de integratie van mijnheer plaatsvond in legaal verblijf. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 2004 en mevrouw sinds 2014 in België zouden verblijven, dat zij een fantastisch integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij een beloftevolle toekomst zouden hebben in België, dat zij als volwaardige burgers zouden willen deelnemen aan de Belgische samenleving die hen zo nauw aan het hart ligt, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale en culturele banden, dat zij heel wat inspanningen gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat mijnheer hier een arbeidsverleden heeft, dat hij een groot sociaal en professioneel netwerk zou uitgebouwd hebben, dat hij veel vrienden en kennissen zou hebben, dat hij lessen Frans en Inburgering gevolgd zou hebben, dat mevrouw Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij ondertussen vloeiend Frans zouden spreken, dat zij hun eerste stappen zouden zetten in de Nederlandse taal, dat zij we wil om te werken zouden hebben, dat mevrouw een universitair diploma bezit dat hoge kansen op tewerkstelling zou bieden, dat mijnheer al drie jaar beroepservaring heeft, dat hij van alle markten thuis zou zijn en multi-inzetbaar zou zijn, dat zij dus niet ten laste zouden vallen van de sociale bijstand, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals verschillende arbeidsovereenkomsten, twee werkbeloften, verschillende loonfiches, zijn arbeidskaarten B, een attest dd. 24.02.2020 inzake het volgen van inburgeringscursussen, een bewijs van een cursus Frans gevolgd in Marokko, een Marokkaans attest van tewerkstelling evenals zijn Marokkaanse arbeidscontracten, twee inschrijvingsbewijzen Franse taallessen voor mevrouw, één getuigenverklaring voor mevrouw en haar Marokkaanse diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 26 januari 2022 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van verzoekster en de twee minderjarige kinderen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 maart 2022.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: S. (...), S. (...)

Geboortedatum: (...) 1984

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

B. (...) H. (...), geboren op (...)2019, nationaliteit: Marokko

B. (...) S. (...), geboren op (...)2020, nationaliteit: Marokko

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Op dezelfde dag, 26 januari 2022, neemt de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van verzoeker, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 maart 2022.

Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: B. (...), I. (...)

Geboortedatum: (...) 1975

Geboorteplaats: Tanger

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers voeren eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van hun middel zetten zij het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel: de tewerkstelling van eerste verzoeker

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker gedurende meerdere jaren in België gewerkt heeft en buiten zijn wil om zijn tewerkstelling verloren is niet aangenomen kan worden als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoeker op de hoogte was van de strenge voorwaarden inzake tewerkstelling.

Hierbij moet echter worden opgemerkt dat verwerende partij op geen enkel moment in concreto onderzocht heeft of het langdurige verblijf van verzoeker alsook zijn jarenlange tewerkstelling een terugkeer naar Marokko onmogelijk of bijzonder moeilijk kon maken.

Uw Raad oordeelde in een arrest n° 245 117 van 30 november 2020 als volgt:

“Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure - een procedureel gegeven -, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. ” Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. ”

Uw Raad volgde dezelfde redenering in een arrest n° 238 431 van 13 juli 2020:

“Uit verweerders argumentatie blijkt dat hij niet heeft onderzocht of verzoekers niet-betwiste langdurig verblijf in het Rijk al dan niet een hinderpaal vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland en dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden ”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Deze rechtspraak kan per analogie toegepast worden op de situatie van eerste verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds 18 jaar ononderbroken in België, waarvan 4 jaar legaal, en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Dit feit wordt niet betwist door de tegenpartij. Verzoeker voegde de volgende stukken toe aan zijn aanvraag tot verblijf die zijn langdurig en onafgebroken verblijf in België gedurende 18 jaar aantonen:

- *Voltijdse Werkbelofte/arbeidscontract van onbepaalde duur voor B. (...) I. (...) bij ‘GT’, uitgebaat door SM, opgemaakt Brussel op 2 augustus 2019; (mss nog recenter toevoegen)*
- *Belgische identiteitskaart SM, zaakvoerder bij ‘GT’,*
- *Arbeidskaart B B. (...) I. (...) , afgeleverd te Sint-Joost-Ten-Node op 4 juni 2013 en geldig van 4 juni 2013 tot 21 mei 2014;*

- Arbeidskaart B B. (...) I. (...), afgeleverd te Elsene op 30 september 2014 en geldig van 16 september 2014 tot 2 juni 2015;
 - Arbeidskaart B B. (...) I. (...), afgeleverd te Elsene op 25 augustus 2015 en geldig van 3 juni 2015 tot 2 juni 2016;
 - Arbeidskaart B B. (...) I. (...), afgeleverd te Elsene op 27 januari 2016 en geldig van 14 januari 2015 en 2 juni 2016;
 - Arbeidskaart B B. (...) I. (...), afgeleverd te Elsene op 9 mei 2016 en geldig van 3 juni 2016 tot 2 juni 2017;
 - Werknemersverklaring Acerta van B. (...) I. (...) afgeleverd te Schaarbeek op 8 januari 2015 voor een contract van onbepaalde duur bij DS (19u/week), ingaande op 13 januari 2015;
 - Loonfiches B. (...) I. (...) voor de periode van 1 januari 2015 tot 30 juni 2015;
 - Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (poetshulp- 01/10/2014 tot 02/06/2015- deeltijds) gesloten tussen B. (...) I. (...) en AL ingaande op 1 oktober 2014 en opgemaakt op 29 september 2014 te Brussel;
- Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (poetshulp- 01/09/2015 tot 02/06/2016- deeltijds) gesloten tussen B. (...) I. (...) en AL ingaande op 1 september 2015 en opgemaakt op 29 september 2014 te Brussel;
- Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (poetshulp- 01/11/2015 tot 02/06/2016- voltijds) gesloten tussen B. (...) I. (...) en AL ingaande op 1 oktober 2014 en opgemaakt op 29 oktober 2015 te Brussel;
 - Loonfiches B. (...) I. (...) voor de periode van oktober 2014 tot 30 april 2016;
 - Aanvraagformulier arbeidskaart B, B. (...) I. (...) vs. sprl Z. opgemaakt te Brussel op 16/01/2017;
 - Weigering van de aanvraag tot arbeidskaart B voor B. (...) I. (...) door de dienst economische migratie van Brussel, opgemaakt te Brussel op 5/02/201

Verwerende partij stelt louter dat verzoeker op de hoogte was van de strikte voorwaarden die gesteld werden wat betreft tewerkstelling, zonder rekening te houden met het zeer uitgebreide tewerkstellingsparcours van verzoeker. Evenmin houdt zij rekening met de veelvuldige inspanningen die verzoeker heeft geleverd om aan de voorwaarden van het verblijf te blijven voldoen.

Het feit dat verzoeker de voorwaarden van zijn verblijf kende, neemt niet weg dat een dergelijk zeer langdurig verblijf een terugkeer naar Marokko, land waarmee hij op dit moment geen banden meer heeft, bijzonder moeilijk maakt.

Bovendien kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker in 2009 wel degelijk een verblijfsvergunning kreeg, wat erop wijst dat de Dienst Vreemdelingenzaken indertijd geoordeeld heeft dat er wel degelijk bijzondere omstandigheden bestonden in zijn hoofde en dat zijn situatie de toekenning van een verblijfsvergunning rechtvaardigde, ook al verbleef verzoeker toen reeds vijfjaar illegaal in België.

Verwerende partij wijst er ook nog op dat indien verzoekers een verblijfsvergunning wensten te krijgen om in België te kunnen werken, zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dienden aan te vragen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit element niet wegneemt dat verwerende partij de buitengewone omstandigheden op zorgvuldige wijze moest onderzoeken:

"Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat het feit dat er ook een procedure bestaat om als zelfstandige in België te komen werken, niet inhoudt dat in het kader van de huidige procedure de gemachtigde op onzorgvuldige wijze de buitengewone omstandigheden mocht onderzoeken en hierover op niet afdoende wijze kon motiveren." (RVV, nr. 247.472. 14 januari 2021)

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht dient bijgevolg te worden vastgesteld en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel: schending van artikel 8 EVRM

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vervolgens dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, gezien de situatie van verzoekers, geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken."

Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde Uw Raad als volgt:

"Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96)."

Het begrip 'privéleven' is dus zeer breed en kan worden toegepast op verzoekers, die tijdens hun zeer langdurige verblijf in België relaties aangingen met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwden, zoals ook blijkt uit de stukken die bij verzoekers' aanvraag werden gevoegd. Er is dus wel degelijk sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekers.

Wat betreft de "fair balance" die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

"In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uit gebouwd of verder gezet.

(...)

Stalen gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62). "

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Verwerende partij stelt verder dat het bestaan van een familie- en gezinsleven betrekking heeft op het kerngezin, verwijzende naar een arrest van het EHRM van 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, §94. Verzoekers betwisten niet dat zij geen andere leden hebben van hun kerngezin, of zelfs van hun bredere familie, die op dit moment in België verblijven.

Artikel 8 EVRM heeft echter eveneens betrekking op het privéleven, zoals hierboven reeds werd aangehaald. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers dienen aan te tonen dat "de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een lijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is".

Deze redenering druist echter volledig in tegen de brede interpretatie die dient gegeven te worden aan het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. Uit het arrest Slivenko/Letland van het EHRM blijkt dat het privéleven van elke persoon bestaat uit "het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen" dat bestaat in hun hoofde. Dit wordt herhaald in een arrest van het EHRM van 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk. §63, dat eveneens wordt aangehaald door verwerende partij in de bestreden beslissing. Dit arrest stelt duidelijk dat de verwijdering van een vreemdeling die een lange tijd op het grondgebied verbleven heeft noodzakelijkerwijze een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, waarbij er vervolgens een belangenafweging gemaakt dient te worden om na te gaan of dergelijke schending toegelaten is:

"63. Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy "family life" there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect (see Oner, cited above, § 59)."

Uit deze rechtspraak volgt niet dat verzoekers dienen aan te tonen dat de relaties die zij zijn aangegaan "de gebruikelijke banden overstijgen", maar wel degelijk dat het geheel aan relaties met de buitenwereld in aanmerking dient genomen te worden in een belangenafweging.

Verder vallen ook de relaties aangegaan op professioneel vlak binnen de notie 'privéleven', zoals het EHRM meermaals herhaalde in haar rechtspraak. Zo oordeelde het EHRM in een arrest van 7 augustus 1996, C./België, dat ook de relaties die aangegaan werden op professioneel en commercieel vlak in aanmerking komen:

« 25. (...) Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (...). »

Het EHRM stelt ook in een arrest van 5 september 2017, *Barbulescu/Roemenië*, dat het professionele leven de grootste kans biedt aan mensen om hun sociale leven uit te bouwen, in die zin dat ze een zeer groot deel van hun leven spenderen op het werk:

"77. The Court considers that the notion of "private life" may include professional activities (...). Restrictions on an individual's professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see Niemietz, cited above, § 29)."

Wat betreft de analyse van verzoekers' privéleven stelt verwerende partij louter dat niet blijkt uit de voorgelegde stukken dat verzoekers hier een sociaal netwerk opbouwden, daar verzoekers geen bewijzen van hun sociale en culturele banden en die van hun kinderen zouden hebben voorgelegd, buiten een attest van gekendheid van de huisarts van tweede verzoekster.

Hierbij gaat verwerende partij echter volledig voorbij aan de uitgebreide lijst aan documenten die verzoekers wel degelijk neerlegden ter staving van hun aanvraag en laat zij uitschijnen dat zij enkel een attest van gekendheid zouden hebben neergelegd. Verwerende partij kan echter niet ontkennen dat verzoekers vele documenten hebben neergelegd met betrekking tot hun tewerkstelling en integratie (arbeidscontracten, tewerkstellingsbeloftes, attesten van vrijwilligerswerk en taallessen, enz.). Deze uitgebreide deelname aan het sociale leven in België toont wel degelijk aan dat er een beschermenswaardig privéleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat verwerende partij wel degelijk overgaat tot een belangenafweging, wat dus wijst op een beschermenswaardig privéleven, waarbij zij stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 EVRM. Deze motieven volstaan echter niet om te spreken van een zorgvuldige belangenafweging in het licht van het brede privéleven van verzoekers, dat blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvraag en de aanvullingen hierop.

Door te stellen dat er geen schending van het privéleven zou bestaan en niet in te gaan op de verschillende elementen die door verzoekers bijgebracht werden, voldoet verwerende partij niet aan de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook de motivatie- en zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel: lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheid ervan

Ten slotte stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld dienen te worden.

Dit argument is enigszins merkwaardig, aangezien verwerende partij het langdurige verblijf van verzoeker zelf behandelt in de ontvankelijkheidsfase en tot de conclusie komt dat dit element niet kan gelden als buitengewone omstandigheid.

Bovenop het feit dat deze bewering van verwerende partij op geen enkele motivatie steunt, is ze volledig tegenstrijdig met de analyse die verwerende partij maakt van het langdurige verblijf in de ontvankelijkheidsfase. Het element van langdurig verblijf kan wel degelijk gelden als buitengewone omstandigheid, in die zin dat hoe meer banden verzoekers hebben met België, hoe minder banden zij hebben met Marokko, wat een terugkeer naar Marokko - na al die jaren - bijzonder moeilijk maakt. Als verwerende partij hierover van mening verschilt, diende zij dit op afdoende wijze te motiveren, wat in casu niet gebeurd is.

Ook de integratie van verzoekers wordt (kort. via een opsomming) besproken in de bestreden beslissing, en dus in de ontvankelijkheidsfase. Opnieuw is de beslissing onvoldoende gemotiveerd, daar verwerende partij op geen enkele manier uitlegt waarom integratie enkel de gegrondheid van de aanvraag zou betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan. Toch spreekt het opnieuw voor zich dat hoe meer iemand

geïntegreerd is in een land en hiermee banden schept, hoe minder plaats er is voor banden met een ander land en hoe moeilijker het wordt om terug te keren naar dit land. wat een buitengewone omstandigheid uitmaakt die beoordeeld moet worden in de ontvankelijkheidsfase.

Waar verwerende partij zich beperkt tot het opsommen van de elementen van lang verblijf en integratie, zonder deze in concreto te analyseren, schendt zij de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rusten, maar ook de notie van buitengewone omstandigheden vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze buitengewone omstandigheden zijn alle omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in hun land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf in te dienen. Behalve de elementen hernomen in artikel 9bis §2 van de Vreemdelingenwet is er geen wettelijke beperking van de feitelijke elementen die ingeroepen kunnen worden, en die bijgevolg door de verwerende partij onderzocht moeten worden.

Verzoekers roepen expliciet hun zeer goede integratie in als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij motiveert niet in concreto in welke mate deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 9bis §2 van de Vreemdelingenwet. De stelling van de verwerende partij dat deze omstandigheden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden schendt de notie van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis en toont verder aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aanwezige elementen in het dossier. Dit toont een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Om deze redenen is zowel artikel 8 van het EVRM als artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering ‘afdoende’ moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, stelt de Raad opnieuw vast dat ook in deze beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij zijn genomen. Zowel voor de tweede als voor de derde bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum. Dergelijk motief wordt bovendien niet betwist door verzoekers.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers kritiek uiten ten opzichte van de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden

beslissing met toepassing van dit artikel is genomen en verzoekers hier eveneens de schending van aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig is ingediend, te weten of verzoekers beschikken over een identiteitsdocument of zijn vrijgesteld van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Verzoekers hebben immers de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Verweerder is *in casu* van oordeel dat de door verzoekers aangebrachte elementen niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene procedure en dat hun verblijfsaanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers zijn het oneens met deze beoordeling. Zij voeren vooreerst aan dat de tewerkstelling van verzoeker in België voor de periode 2013 – 2017 weldegelijk als een buitengewone omstandigheid moet worden aanvaard. Ze verwijten verweerder op geen enkel moment concreet te hebben onderzocht of zijn langdurig verblijf en tewerkstelling in België een terugkeer naar het land van herkomst, Marokko, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers tewerkstelling en verblijf in België het volgende gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat mijnheer zijn verblijfsrecht is verloren door redenen buiten zijn wil of gedrag om. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf tijdelijk was en gebonden aan strenge voorwaarden inzake tewerkstelling. Betrokkene was zeer goed op de hoogte van deze voorwaarden aangezien hij reeds eerder verlengingen van zijn verblijfskaart had bekomen. Het was de verantwoordelijkheid van betrokkene om te voldoen aan de gestelde verlengingsvoorwaarden. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zijn verblijfsrecht zou verliezen indien hij niet zou voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Zijn aanvraag tot verlenging werd op 24.04.2018 geweigerd omdat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden. Uit de beslissing dd.24.04.2018 van de dienst lang verblijf blijkt namelijk dat hij geen arbeidskaart B voorlegde noch bewijzen van tewerkstelling in het voorbije Jaar. Betrokkene diende geen beroep in tegen beslissing tot weigering van verlenging van zijn verblijfskaart. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Het feit dat mijnheer hier tewerkgesteld was, dat hij over drie jaar beroepservaring beschikt en dus onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze tewerkstelling was namelijk de hoofdvoorwaarde voor zijn verblijfsvergunning die hij bekam op 10.06.2013. Echter, zijn laatste A-kaart was geldig tot 02.09.2017 waardoor de officiële toestemming om betaalde arbeid op het Belgische grondgebied te verrichten verviel op 03.09.2017. Indien betrokkene of zijn echtgenote een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen, blijkt uitdrukkelijk uit de eerste bestreden beslissing dat verweerder weldegelijk is nagegaan of verzoekers tewerkstelling in België al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder is op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie gekomen dat deze tewerkstelling niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien het verblijfsrecht van verzoeker steeds gekoppeld was aan strenge voorwaarden inzake tewerkstelling. Gelet op het feit dat verzoeker niet langer voldeed aan deze voorwaarden, aangezien hij geen bewijzen van tewerkstelling kon voorleggen, werd zijn verblijfsrecht dan ook ingetrokken. Bovendien heeft verzoeker tegen deze beslissing geen beroep ingesteld bij de Raad.

De gemachtigde heeft aldus rekening gehouden met de aangevoerde elementen omtrent verzoekers tewerkstelling in België en heeft deugdelijk onderzocht of deze elementen al dan niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De gemachtigde is op basis van dit onderzoek tot de conclusie gekomen dat de tewerkstelling van verzoeker in België gedurende vier jaar geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom hij zijn verblijfsaanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Verzoekers betogen daarentegen dat zijn tewerkstelling en langdurig verblijf in België een terugkeer naar Marokko, land waarmee hij op dit moment geen banden meer heeft, bijzonder moeilijk maken. Met dit betoog laten verzoekers echter enkel blijken dat zij een andere mening dan die van de gemachtigde zijn toegedaan doch zonder aan te tonen dat verzoekers' langdurig verblijf en tewerkstelling in België effectief een hinderpaal vormen voor het indienen van hun verblijfsaanvraag via de gewone procedure.

Verzoekers stellen verder dat het feit dat verzoeker reeds in 2013 een verblijfsrecht werd toegekend ervan getuigt dat verweerder toen heeft geoordeeld dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van verzoeker. Met dit betoog maken verzoekers echter op geen enkele wijze aannemelijk dat

de buitengewone omstandigheden die in 2013 voorhanden waren, op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog steeds bestonden. Dit betoog is aldus niet dienstig.

Waar verzoekers betogen dat er geen rekening wordt gehouden met de *“veelvuldige inspanningen die verzoeker heeft geleverd om aan de voorwaarden van het verblijf te blijven voldoen”*, herinnert de Raad eraan dat de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsmachtiging omwille van het niet langer voldoen aan de noodzakelijke voorwaarden ervan, niet het voorwerp vormt van de huidige procedure. Gezien verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing, is deze beslissing reeds definitief geworden. Verweerder mag er aldus op steunen dat verzoeker niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden en is er geenszins toe gehouden rekening te houden met de pogingen die verzoeker heeft ondernomen om alsnog aan deze verblijfsvoorwaarden te voldoen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers voeren vervolgens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (cf. EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Waar verzoekers een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoeren, bemerkt de Raad dat er zich in het administratief dossier thans een synthesenota d.d. 26 januari 2022 bevindt waarin verweerder een onderzoek in het kader van voormeld artikel doorvoert. Deze synthesenota luidt als volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

➔ hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben en ze niet gescheiden worden van hun ouders.

2) Gezin- en familieleven:

➔ de bestaande gezinseenheid blijft behouden.

3) Gezondheidstoestand:

➔ betrokkenene beroepen zich op de medische elementen in hoofde van mevrouw maar uit de voorgelegde stukken blijkt enkel een nood aan kinesitherapie, er blijkt niet dat dit niet beschikbaar zou zijn in Marokko noch dat zij niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element verhindert een verwijdering dan ook niet.”

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder bij het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, voeren verzoekers aan dat zij in België een privéleven hebben opgebouwd in de zin van voormeld artikel. Aangaande dit privéleven motiveert de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 6 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. Betrokkenen wijzen er wel op dat er familieleden van hen in Spanje zouden verblijven. De bestaande gezinseenheid blijft aldus volledig behouden, aangezien geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt en zij allen de Marokkaanse nationaliteit hebben en dus samen kunnen terugkeren naar Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale en culturele banden en die van hun kinderen geen bewijzen voorleggen. Betrokkenen leggen slechts één attest van gekendheid voor van de huisarts van mevrouw (die zich enkel uitspreekt over mevrouw) maar verder blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat betrokkenen hier een sociaal netwerk opbouwden. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier (mijnheer kende slechts vier jaar legaal verblijf op een periode van 17 jaar), is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”

De gemachtigde is aldus van oordeel dat niet wordt aangetoond dat er een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat.

Verzoekers brengen hiertegen in dat een dergelijke beoordeling volledig indruist tegen de brede interpretatie die dient te worden gegeven aan het begrip ‘privéleven’. Ze verwijzen hierbij naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Volgens verzoekers dienen zij niet aan te tonen dat hun sociale banden de gebruikelijke banden overstijgen. De gemachtigde is volgens hen daarentegen verplicht het geheel aan relaties met de buitenwereld in aanmerking te nemen bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers verwijzen naar hun relaties die ze zijn aangegaan op professioneel vlak, hetgeen binnen hun privéleven valt.

Waar de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing oordeelt dat niet wordt aangetoond dat er een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat, verwijzen verzoekers naar de “*uitgebreide lijst aan documenten*” die ze hebben neergelegd ter staving van hun verblijfsaanvraag. Zo hebben ze documenten neergelegd met betrekking tot hun tewerkstelling en hun integratie. Volgens verzoekers maken deze elementen eveneens deel uit van hun sociale leven in België en tonen deze documenten het bestaan van een beschermenswaardig privéleven weldegelijk aan.

De Raad bemerkt dat artikel 8 van het EVRM het recht op een persoonlijke ontwikkeling inhoudt, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en

anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen inderdaad onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Er moet echter ook worden gesteld dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of er *in casu* een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig is.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekers in de eerste plaats concreet aannemelijk moeten maken dat hun in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers duiden hoofdzakelijk op hun opgebouwde sociale banden, tewerkstelling en integratie in België.

Ter staving van de (toekomstige) tewerkstelling van verzoeker in België worden de volgende documenten bij de verblijfsaanvraag gevoegd:

- een werkbeplooiing uit 2019
- een werknemersverklaring inzake een arbeidscontract van onbepaalde duur vanaf 13 januari 2015
- een arbeidskaart B voor de periode van 4 juni 2013 tot en met 2 juni 2017
- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 1 oktober 2014 tot en met 2 juni 2015
- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 1 september 2015 tot en met 2 juni 2016
- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 1 november 2015 tot en met 2 juni 2016
- enkele loonfiches
- aanvraag en weigering van een arbeidskaart B

De Raad stelt vast dat de bovenvermelde documenten, behoudens de werkbeplooiing uit 2019, allen betrekking hebben op de periode waarin verzoeker over een verblijfskaart type A en een arbeidskaart type B beschikte. Verzoeker beschikte vanaf 2013 tot en met 2017 over een verblijfsmachtiging in België, als gevolg waarvan hij kon deelnemen aan de arbeidsmarkt. De verblijfsmachtiging van verzoeker is intussen definitief beëindigd, waardoor verzoeker sinds 2017 illegaal in België verblijft en niet langer gerechtigd is om deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Hiermee wordt bovendien rekening gehouden in de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoekers verblijfsmachtiging in 2017 inderdaad is ingetrokken omdat hij geen arbeidskaart B, noch bewijzen van tewerkstelling in het voorbije jaar kon voorleggen. Aangezien verzoekers niet aantonen dat zij op het moment van de bestreden beslissing over dergelijke professionele relaties beschikten die binnen de notie 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, kan er ook geen schending zijn van die professionele relaties bij een tijdelijke terugkeer

naar Marokko. Verzoeker toont daarenboven evenmin aan dat hij op dit moment een job uitoefent of over een werkbefoete beschikt zodanig dat hij bij een tijdelijke terugkeer naar Marokko om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, zijn job of werkbefoete zou verliezen.

Betreffende hun integratie in België brengen verzoekers de volgende documenten bij in hun verblijfsaanvraag:

- Attest van inschrijving van verzoeker voor de lessen Frans en de lessen inburgering
- Attest van inschrijving van verzoekster voor de lessen Frans
- Attest waarin wordt vermeld dat verzoekster betrokken was bij het project 'femmes à vélo'

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld:

"We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale en culturele banden en die van hun kinderen geen bewijzen voorleggen. Betrokkenen leggen slechts één attest van gekendheid voor van de huisarts van mevrouw (die zich enkel uitspreekt over mevrouw) maar verder blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat betrokkenen hier een sociaal netwerk opbouwden. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier (mijnheer kende slechts vier jaar legaal verblijf op een periode van 17 jaar), is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

(...)

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid, waarbij ze benadrukken dat de integratie van mijnheer plaatsvond in legaal verblijf. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 2004 en mevrouw sinds 2014 in België zouden verblijven, dat zij een fantastisch integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij een beloftevolle toekomst zouden hebben in België, dat zij als volwaardige burgers zouden willen deelnemen aan de Belgische samenleving die hen zo nauw aan het hart ligt, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale en culturele banden, dat zij heel wat inspanningen gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat mijnheer hier een arbeidsverleden heeft, dat hij een groot sociaal en professioneel netwerk zou uitgebouwd hebben, dat hij veel vrienden en kennissen zou hebben, dat hij lessen Frans en Inburgering gevolgd zou hebben, dat mevrouw Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij ondertussen vloeiend Frans zouden spreken, dat zij hun eerste stappen zouden zetten in de Nederlandse taal, dat zij we wil om te werken zouden hebben, dat mevrouw een universitair diploma bezit dat hoge kansen op tewerkstelling zou bieden, dat mijnheer al drie jaar beroepservaring heeft, dat hij van alle markten thuis zou zijn en multi-inzetbaar zou zijn, dat zij dus niet ten laste zouden vallen van de sociale bijstand, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals verschillende arbeidsovereenkomsten, twee werkbefoetes, verschillende loonfiches, zijn arbeidskaarten B, een attest dd. 24.02.2020 inzake het volgen

van inburgeringscursussen, een bewijs van een cursus Frans gevolgd in Marokko, een Marokkaans attest van tewerkstelling evenals zijn Marokkaanse arbeidscontracten, twee inschrijvingsbewijzen Franse taallessen voor mevrouw, één getuigenverklaring voor mevrouw en haar Marokkaanse diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers in hun verblijfsaanvraag hebben aangehaald. De Raad volgt verweerder in zoverre dat verzoekers door middel van de bijgebrachte documenten niet aantonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoekers tonen inderdaad niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Zo maken verzoekers bijvoorbeeld niet aannemelijk dat zij in hun land van herkomst onmogelijk nog een sociaal netwerk zouden kunnen opbouwen of dat zij er niet in de mogelijkheid zijn om professionele activiteiten te ontplooiën.

Waar verzoekers menen dat zij niet dienen aan te tonen dat hun sociale banden de gebruikelijke banden overstijgen, herinnert de Raad aan de vaste rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekers, in tegenstelling tot hun betoog, wel dienen aan te tonen dat hun opgebouwde sociale banden in België een zodanige intensiteit hebben dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, hetgeen de gebruikelijke sociale relaties overstijgt.

De gemachtigde heeft terecht gemotiveerd dat verzoekers niet aantonen dat het door hen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden beschouwd.

De Raad herinnert eraan dat het loutere feit dat verzoekers hier respectievelijk sinds 2004 en 2014 verblijven, dat verzoeker in België gedurende enkele jaren een verblijfsrecht en een tewerkstelling heeft gehad en dat zij hier bepaalde sociale banden zouden hebben opgebouwd, geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoeker is zich bewust van het feit dat zijn arbeidskaart is ingetrokken en dat als gevolg van deze intrekking ook zijn verblijfsrecht niet meer kon worden verlengd en hem een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend. Sindsdien verblijft verzoeker illegaal in België. Verzoekster heeft op haar beurt nooit een verblijfsrecht in België gekregen en verblijft aldus eveneens illegaal in België. In dergelijke gevallen zal de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden optreden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betogen tenslotte dat de elementen die ze in hun verblijfsaanvraag hebben aangehaald met betrekking tot hun integratie en lang verblijf, in tegenstelling tot hetgeen is gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, weldegelijk tot de ontvankelijkheid van hun aanvraag behoren en niet enkel tot de gegrondheid ervan. Volgens verzoekers steunt dit motief van de beslissing nergens op en is ze volledig tegenstrijdig met de analyse die verweerder maakt van het langdurig verblijf in de ontvankelijkheidsfase. Ook hun integratie wordt besproken in de eerste bestreden beslissing en behoort dus tot de ontvankelijkheidsfase. Verzoekers stellen dat behalve de elementen die worden genoemd in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet, er geen enkele wettelijke beperking van de buitengewone omstandigheden geldt. Verweerder motiveert volgens verzoekers niet waarom hun lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Verzoekers gaan met hun betoog geheel voorbij aan de bewoording van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers zetten slechts een zeer selectieve weergave van de eerste bestreden beslissing neer. In deze beslissing motiveert de gemachtigde:

"Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid, waarbij ze benadrukken dat de integratie van mijnheer plaatsvond in legaal verblijf. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone

omstandigheden aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).*

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 2004 en mevrouw sinds 2014 in België zouden verblijven, dat zij een fantastisch integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij een beloftevolle toekomst zouden hebben in België, dat zij als volwaardige burgers zouden willen deelnemen aan de Belgische samenleving die hen zo nauw aan het hart ligt, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale en culturele banden, dat zij heel wat inspanningen gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat mijnheer hier een arbeidsverleden heeft, dat hij een groot sociaal en professioneel netwerk zou uitgebouwd hebben, dat hij veel vrienden en kennissen zou hebben, dat hij lessen Frans en Inburgering gevolgd zou hebben, dat mevrouw Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij ondertussen vloeiend Frans zouden spreken, dat zij hun eerste stappen zouden zetten in de Nederlandse taal, dat zij we wil om te werken zouden hebben, dat mevrouw een universitair diploma bezit dat hoge kansen op tewerkstelling zou bieden, dat mijnheer al drie jaar beroepservaring heeft, dat hij van alle markten thuis zou zijn en multi-inzetbaar zou zijn, dat zij dus niet ten laste zouden vallen van de sociale bijstand, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals verschillende arbeidsovereenkomsten, twee werkbeloftes, verschillende loonfiches, zijn arbeidskaarten B, een attest dd. 24.02.2020 inzake het volgen van inburgeringscursussen, een bewijs van een cursus Frans gevolgd in Marokko, een Marokkaans attest van tewerkstelling evenals zijn Marokkaanse arbeidscontracten, twee inschrijvingsbewijzen Franse taallessen voor mevrouw, één getuigenverklaring voor mevrouw en haar Marokkaanse diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Waar verzoekers stellen dat verweerder niet motiveert waarom hun lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, is hun kritiek ongegrond en onjuist nu verweerder uitdrukkelijk stelt dat dergelijke elementen niet in aanmerking komen omdat zij overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde in hun geval geen toepassing mocht maken van de vaste rechtspraak van het hoogste administratieve rechtcollege in België. Door louter te stellen dat elementen van lang verblijf en integratie wel tot de ontvankelijkheidsfase behoren, worden de motieven van de eerste bestreden beslissing niet weerlegd.

Daarenboven kan uit deze beslissing nergens worden afgeleid dat verweerder dergelijke elementen wel als eventuele buitengewone omstandigheden beschouwt, noch dat verweerder het lang verblijf van verzoeker zelf heeft behandeld in de ontvankelijkheidsfase. Het lang verblijf van verzoeker komt enkel aan bod waar verweerder motiveert dat een dergelijk element net niet tot de ontvankelijkheidsfase behoort.

De Raad stelt verder nog dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers laten uitschijnen, er geen negatieve correlatie bestaat tussen de banden die zij hebben opgebouwd in België en de banden die zij hebben in Marokko. Het is niet aangetoond dat het opbouwen van banden in België automatisch tot gevolg heeft dat de banden van verzoekers in Marokko teloor gaan. Verzoekers brengen daarnaast geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat zij geen banden meer hebben met Marokko.

De Raad besluit dat verzoekers niet aantonen dat de elementen van lang verblijf en integratie *in casu* ten gronde moeten worden behandeld. De gemachtigde heeft aldus terecht geoordeeld dat dergelijke elementen in de huidige ontvankelijkheidsfase niet kunnen worden onderzocht.

De gemachtigde is op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding tot de vaststelling gekomen dat de door verzoekers aangebrachte elementen geen bijzondere omstandigheden zijn die verantwoorden dat zij hun verblijfsaanvraag in België indienen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft eveneens correct geoordeeld dat verzoekers niet over een geldig visum beschikken en aldus binnen de dertig dagen het grondgebied van de Schengen lidstaten moet verlaten.

De Raad herinnert er tenslotte nog aan dat de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad weinig dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN